

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/242/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116209057
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1116209057.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej, v právnej veci žalobcu: V. V. S., narodená dňa X.XX.XXXX, trvale bytom: K. XX, K., zastúpená JUDr. Cyrilom Hricom, advokátom, so sídlom: Trstínska 23/A, Bratislava, IČO: 42 258 740, proti žalovanému: IPčko, so sídlom: Na vŕšku 6, Bratislava, IČO: 42 261 791, zastúpený J. B. M., narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom: Y. XX, B., o zaplatenie 3.000,-eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 6C/27/2016-82 zo dňa 10.2.2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 6C/27/2016-82 zo dňa 10.2.2017 potvrdzuje.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I, prvým výrokom rozsudku č. k. 6C/27/2016-82 zo dňa 10.2.2017 zastavil konanie v časti o zaplatenie 3.000,- eur a druhým výrokom priznal žalobcovi z tejto zastavenej časti sporu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Tretím výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku za obdobie od 1.1.2014 do 23.8.2016 z istiny 3.000,- eur úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne. Štvrtým výrokom priznal žalobcovi z meritórnej časti konania plný nárok na náhradu trov konania.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 26.6.2013 písomnú zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezúročnú pôžičku vo výške 3.000,- eur. Nespornosť nároku žalobcu v časti konania o zaplatenie 3.000,- eur odvodil súd prvej inštancie aj zo skutočnosti, že požičanú istinu žalovaný žalobcovi vrátil dňa 23.8.2016, po začatí tohto súdneho sporu. Medzi stranami konania bola sporná splatnosť pôžičky. Súd prvej inštancie ako nepreukázané vyhodnotil tvrdenie žalovaného, že na základe ústnej dohody so synom žalobcu bola splatnosť pôžičky zmenená na deň 26.6.2016. Poukázal na ustanovenie článku IV bod 3.2 zmluvy o pôžičke, kde sa strany dohodli, že zmluvu možno meniť a dopĺňať len na základe písomných dodatkov. Aj v prípade, ak by syn žalobcu bol oprávnený konať v mene žalobcu (čo v konaní nebolo preukázané), bolo potrebné zachovať písomnú formu dohody o predĺžení splatnosti pôžičky. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že medzi zmluvnými stranami nedošlo k dohode o zmene splatnosti pôžičky, preto bol žalovaný povinný postupovať v súlade s článkom III bod 2.2 a 2.3 zmluvy a požičanú istinu vrátiť najneskôr dňa 31.12.2013. Vzhľadom na to, že žalovaný riadne a včas žalobcovi požičanú istinu nevrátil, uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 1.1.2014 do 23.8.2016, t. j. do dňa zaplatenia pôžičky žalobcovi. Na základe podania žalobcu zo dňa 23.8.2016 postupom podľa § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.

z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP) súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny pôžičky zastavil. O nároku žalobcu na náhradu trov zo zastavenej časti konania rozhodol podľa 256 ods. 1 CSP, keď zohľadnil zavinenie žalovaného na čiastočnom zastavení konania a v meritórnej časti konania podľa § 255 ods. 1 CSP, keď zohľadnil plný úspech žalobcu v tejto časti sporu.

3. Žalovaný podal proti rozsudku odvolanie, ktorým napadol jeho druhý, tretí a štvrtý výrok. Namieta, že súd prvej inštancie presne nedefinoval nárokovú čiastku, ktorú by mal žalovaný uhradiť ako trovy konania právneho zástupcovi v časti zastavenia konania, čím sa stal výrok súdu nepreskúmateľným, nakoľko žalovaná strana nevie, aké úkony zástupca žalujúcej strany vykonal a či vôbec nejaké vykonal, keďže istina bola riadne uhradená v plnej výške, a preto mal žalobca povinnosť žalobu minimálne v časti uhradenia istiny vziať späť, čo neurobil. Povinný bol aj žiadať vrátenie súdnych poplatkov, a z predmetného rozsudku nie je zrejmé, či sa tak stalo, alebo nie. Vo veci samej, žalovaný trvá na tom, že žalujúca strana nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v rozsahu určenom súdom nemá, nakoľko medzi obidvoma stranami došlo prostredníctvom sprostredkovateľa - syna žalobcu k dohode o novom termíne splatnosti pôžičky a to do 26.6.2016 a do omeškania sa žalovaný dostal až po tomto dátume. Žalovaný komunikoval so synom žalobcu V.. H. S., a tým komunikoval aj so žalobcom a to do dňa 1.3.2016, kedy odišiel z vlastného rozhodnutia z organizácie žalovaného. Syn žalobcu V.. H. S. bol ten, kto vytvoril prvotný kontakt medzi žalobcom a žalovaným a tento aj naďalej vytváral, čo má vyplývať aj z dôkazu, kde to sám syn žalobcu písomne prostredníctvom sociálnej siete priznáva (vid. printscreen z Facebooku). To, že V.. H. S. komunikoval so žalovaným v mene žalobcu s jeho plným vedomím žalovaný dokázal aj prostredníctvom dôkazov z e-mailovej komunikácie, kde je jasne badateľné, že odosielateľom je V.. H. S. a nie žalobca, pričom komunikuje ohľadom dlhu, ktorého sa týka predmetný spor (vid. printscreen emailovej komunikácie). Ďalšou skutočnosťou, ktorá dokazuje tvrdenie žalovaného je to, že žalobca začal súdnou cestou vymáhať predmetný dlh až potom, čo syn V.. H. S., ktorý zabezpečoval sprostredkovaný kontakt, odišiel z organizácie žalovaného. Z uvedeného vyplýva, že sprostredkovaný kontakt bol s plným vedomím žalobcu, žalovaného a V.. H. S., ktorý tento sprostredkovaný kontakt zabezpečoval aj napriek tomu, že nebol v písomnej podobe nikde uvedený a s týmto sprostredkovaným kontaktom a riešením splatenia dlhu žalobca súhlasil. Ďalšie dôkazy k predmetnému sporu žalovaný poslal počas dokazovania Okresnému súdu Bratislava I, pod príslušnú spisovú značku. Žalovaný žiada, aby bolo vykonané dokazovanie v tejto veci, a aby bol vo veci vypočítaný žalobca a V.. H. S. - sprostredkovateľ komunikácie, čím by sa potvrdili tvrdenia žalovaného. Žalovaný uviedol, že vykonanie dôkazov žiada aj napriek tomu, že na pojednávaní tento návrh nepredložil a to z dôvodu, že nemal pred pojednávaním možnosť dôkladne sa oboznámiť so spisom, pretože plná moc mu bola udelená len deň pred pojednávaním a súd prvej inštancie návrh na odročenie pojednávania zamietol, čím žalovanej strane nedal možnosť na spravodlivý priebeh procesu. Vo veci priznania náhrady trov konania proti žalovanému v meritórnej časti konania žalovaný namieta, že aj v tomto výroku súd prvej inštancie nedefinoval nárokovú čiastku, ktorú by mal žalovaný uhradiť ako trovy konania žalobcu, čím sa stal výrok nepreskúmateľným, nakoľko žalovaná strana nevie, aké úkony zástupca žalujúcej strany vykonal, v akom rozsahu a či vôbec nejaké vykonal. Žalovaný na základe vyššie uvedeného tvrdí, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zakladá odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. f) Civilného súdneho poriadku. Žalovaný namietol, že po ukončení pojednávania, po odchode verejnosti z pojednávajúcej miestnosti, ale ešte za prítomnosti právneho zástupcu žalovaného, si právny zástupca žalujúcej strany dojednával stretnutie so sudkyňou okresného súdu, ktorá predmetný spor pojednávala a zúčastnená osoba ako verejnosť, čakala na sudkyňu pred jej kanceláriou, čo žalovaná strana považuje za neprípustné a dáva jej podklad na podanie námietky, že príslušná sudkyňa vo veci nerozhodla objektívne, ale rozhodla zaujato. Žalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie a po posúdení zaujatosti prípadne vylúčil sudkyňu Q.. V. S. z ďalšieho pojednávania tejto veci.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že námietka žalovaného o nepreskúmateľnosti výroku o priznaní náhrady trov konania v časti zastavenia konania je zmatečná. Z § 262 ods. 2 CSP vyplýva, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Keďže žalovaný podal odvolanie vo veci samej, rozsudok nenadobudol právoplatnosť a teda súd prvej inštancie ešte nemohol o výške trov rozhodnúť. Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania v súlade s úspechom žalobcu vo veci samej. Žalobca mal právneho zástupcu od začiatku konania a žalovaný v prípade záujmu môže zo súdneho spisu vypočítať počet úkonov právneho zástupcu žalobcu do vydania platobného rozkazu (2), úkony vyjadrení k vyjadreniam žalovaného (3), počet pojednávania v danej veci (1) a

doterajší počet vyjadrení k odvolaniu (1). Istina pohľadávky bola uhradená až v priebehu konania a žalujúca strana nemala povinnosť vziať žalobu späť do úplného vyplatenia príslušenstva jej pohľadávky a trov právneho zastúpenia a ani nie je povinná žiadať vrátenie súdneho poplatku. Nie je pravdou ani to, že by zástupca žalovaného namietal pri pojednávaní, že žalujúca strana mala vziať späť žalobu. Žalobca uviedol, že so žalovaným nikdy neuzavreli žiaden dodatok k zmluve o pôžičke, ktorým by sa zmenila pôvodne dohodnutá splatnosť pôžičky a v zmysle § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne. Žalovaný počas celého priebehu konania nepreukázal uzavretie dodatku, ktorým by sa zmenila pôvodne dohodnutá splatnosť pôžičky (takáto dohoda objektívne neexistuje, a preto ani žiadny takýto dôkaz nie je možné predložiť). Žalovaný v odvolaní predložil emailovú dokumentáciu, ktorá bola doručená jemu zo strany V.. H. S.. Predmetom správy bola požiadavka na poskytnutie zabezpečenia pôžičky formou prístúpenia k dlhu pánom V. V.. K podpisu tohto dokumentu nedošlo, nakoľko to žalovaný a p. V. odmietli. Ide teda o dôkaz nečinnosti žalovaného a nie preukázanie snahy o dohodu o neskoršej splatnosti (nie to ešte jej existencie). Žalobca poukázal na rozpor tvrdení žalovaného, keď tento na pojednávaní uvádzal ako údajný nový termín splatnosti 20.4.2016, pričom v odvolaní uvádza termín 26.6.2016. Žalobca namieta aj

tvrdenie žalovaného, že jeho zástupca nemal možnosť pred pojednávaním sa dôkladne oboznámiť so spisom. Je to účelový pokus o obštrukciu. Zástupca žalovaného nebol povinný prevziať zastúpenie, pokiaľ sa mu javil čas na prípravu krátky. Okrem toho zástupca žalovaného je otcom p. K. M. - najbližšej spolupracovníčky riaditeľa žalovaného (pričom nie je rozhodné, či ide o spoluprácu na základe pracovno-právneho pomeru, dobrovoľníctva alebo na základe iného vzťahu). Je daný vysoký predpoklad, že zástupca žalobcu mal o prípade dostatočné množstvo informácií omnoho skôr ako deň pred pojednávaním. Dokonca je to vzhľadom na kontinuitu štýlu argumentácie pred odvolacím súdom a pred súdom prvej inštancie veľmi pravdepodobné. Žalovaný počas celého konania (z dôvodu objektívnej neexistencie) nepredložil žiadny dôkaz proti podstatným skutočnostiam žalobcom uplatneného a preukázaného nároku, ktorými sú uzavretie zmluvy o pôžičke, poskytnutie pôžičky a nevrátenie pôžičky k dátumu splatnosti uvedenom v zmluve o pôžičke. Žalobca poprel tvrdenia zástupcu žalovaného o tom, že si mal právny zástupca žalujúcej strany dojednávať stretnutie so sudkyňou okresného súdu. Toto tvrdenie je nepravdivé a zástupca žalovaného vedome klame. Zástupca žalovaného, ktorý sa ocitol v dôkaznej núdzi, evidentne využíva, že nie je advokátom, nie je viazaný Advokátskym poriadkom a za tieto výroky mu nehrozí disciplinárne konanie pred Slovenskou advokátskou komorou. Právny zástupca žalobcu poprel, že by sudkyňa súdu prvej inštancie mala rozhodovať zaujato a neobjektívne z dôvodu, ktorý naznačuje žalovaný. Uviedol, že sudkyňa súdu prvej inštancie nikdy pred pojednávaním nevidel a do osobného kontaktu s ňou prišiel prvýkrát až na pojednávaní 10.2.2017 ako advokát zastupujúci žalobcu. Poukázal na návrh právneho zástupcu žalobcu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia blokáciou účtu (ktorý žalobca žiadal po tom, ako žalovaný podal odpor voči platobnému rozkazu), ktorý sudkyňa zamietla s odôvodnením, že takéto zabezpečovacie opatrenie by mohlo mať vážne dôsledky pre ďalšiu činnosť žalovaného, čím podľa názoru žalobcu došlo k neprimeranej ochrane neplatiaceho dlžníka na úkor veriteľa. Žalobca nepodal odvolanie voči tomuto rozhodnutiu len z dôvodu, že žalovaný v lehote na odvolanie voči tomuto rozhodnutiu istinu pohľadávky uhradil. Uvedené svedčí o tom, že žalobca nebol v konaní nijako zvýhodnený a tvrdenia žalovaného o zaujatosti voči nemu nemajú žiaden základ. O účelovosti tohto tvrdenia svedčí aj to, že žalovaný nedodrжал správny procesný postup na uplatnenie námietky zaujatosti, a to čo do náležitostí a lehoty na jej uplatnenie. Osobu, ktorá sa na pojednávaní zúčastnila ako verejnosc nepozná a domnieval sa, že ide o niekoho z okruhu žalovaného. Žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Žalovaný v replike uviedol, že rozsudok má byť úplný, zreteľný a preskúmateľný v plnom rozsahu a súd má za povinnosť v rozsudku uviesť možnosť sa odvolať voči rozsudku a to vo veci samej, resp. vo veci súdnych trov. Žalobca vo veci zastavenia konania žiadne úkony nevykonal, čo bolo skonštatované aj sudkyňou prvoinštančného súdu v úvodnej reči, v ktorej mala snahu o vyriešenie sporu dohodou, kedy žalovaný namietal, že zástupca žalobcu žiadne úkony nevykonal. Nie je známe, prečo tieto skutočnosti sudkyňa neuviedla v zápisnici z pojednávania, ale naopak, priznala žalobcovi trovy konania v časti zastavenia konania 100 %, napriek tomu, že žalobca sám priznáva, že žiadne právne podania v danej veci nevykonal. Podľa žalovaného zástupca žalobcu účelovo skresľuje tvrdenia z odvolania a zo zápisnice z pojednávania, nakoľko je úplne jasné zo zápisnice, že termín 20.4.2016 bol vygenerovaný a ustálený sudkyňou v priebehu pojednávania a to z dokumentu, ktorý zástupca žalovaného nemal k dispozícii, a ktorého predloženie bolo súdom prvej inštancie zamietnuté, teda nejedná sa o termín dohodnutý s veriteľom, a preto pre odstránenie pochybností žalovaný žiada aby boli v predmetnej veci

súdom vypočutí svedkovia, ktorí tento odklad dojednávajú a to V. V. S., V. H. S. a V. K. M.. Rokovanie bolo sprostredkované ústne a to V. H. S. - synom žalobcu, ktorý vystupoval ako poverená osoba v danej veci. Právny zástupca žalobcu uviedol, že žalovaný odmietol

podpísať zabezpečenie pôžičky formou pristúpenia k dlhu, doručený žalovanému V. H. S., čo považuje za dôkaz o nečinnosti žalovaného. Toto tvrdenie naopak žalovaný považuje za dôkaz, že v danej veci ako sprostredkovateľ vystupoval syn žalobcu, V. H. S., ktorý aj súhlasil s posunom splatnosti pôžičky. Prevzatie dlhu žalovaného p. V. nebolo zo strany p. V. akceptovateľné, nakoľko v tom čase nemal ako študent žiadne príjmy zo závislej činnosti a takéto prevzatie dlhu právnickej osoby na seba považoval za nezodpovedné voči svojej osobe. Žalobca mal povinnosť vyzvať na vrátenie bezúročnej pôžičky písomnou formou, určiť deň splatnosti bezúročnej pôžičky a od toho termínu túto riadne úročiť. Žalovaný nepočíta s tým, že by zástupca žalobcu priznal, že si dojednával stretnutie so sudkyňou, keďže si je vedomý, že takéto konanie je v rozpore s etickým konaním advokáta, a že priznaním takéhoto konania by sa vystavil možnosti disciplinárneho konania. Žalovaný zväži iniciovanie takéhoto konania voči právnenému zástupcovi žalobcu Advokátskou komorou a to z dôvodu, že spôsob vedenia sporu z jeho strany nevedie k spravodlivému urovnaniu veci, ale jeho cieľom je čo najviac poškodiť žalovaného a to ako morálne tak aj finančne uplatňovaním si nenárokovaných položiek za nevykonané úkony, ako aj uplatňovaním si náhrady za súdne poplatky, ktoré mal možnosť si vyžiadať od súdu po späťvzatí žaloby. Posúdenie zaujatosti a prípadne vylúčenie Q. V. S. z ďalšieho pojednávania predmetnej veci na prvoinštančnom súde je neaktuálne, nakoľko toho času je už sudkyňou Krajského súdu v Bratislave.

6. Žalobca v duplikate k vyjadreniu žalovaného uviedol, že konanie bolo v časti istiny zastavené až po úhrade istiny, ktorú žalovaný zaplatil počas prebiehajúceho konania, a teda právny zástupca žalobcu do momentu úhrady istiny už vykonal úkony, za ktoré žalobcovi prináleží náhrada trov právneho zastúpenia. Žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o svojom tvrdení, že došlo k dohode o novom termíne splatnosti. Návrhom žalovaného na vypočutie svedkov - vrátane žalobcu, ktorého stanovisko žalovaný pozná, ide zo strany žalovaného len o snahu oddialiť jeho povinnosť uhradiť príslušenstvo pohľadávky žalobcu tak, ako tomu bolo aj doteraz. Žalobca zopakoval, že so žalovaným neuzavreli žiaden dodatok k zmluve o pôžičke, ktorým by sa zmenila pôvodne dohodnutá splatnosť pôžičky a v zmysle § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne. Deň splatnosti bezúročnej pôžičky bol uvedený v zmluve o pôžičke a odo dňa nasledujúceho po dátume jej splatnosti je žalobca oprávnený požadovať od žalovaného úroky z omeškania, pričom žalovaný sa vo veci úrokov z omeškania nemôže brániť bezúročnosťou poskytnutej pôžičky. Podľa žalobcu je zjavné, že žalovaný účelovo nerozlišuje medzi bezúročnou pôžičkou, t.j. že suma pôžičky je poskytnutá do splatnosti bez úročenia a úrokmi z omeškania, ako sankcie za nesplnenie záväzku vrátiť pôžičku včas, v dojednanej dobe. Žalobca s ohľadom na to, že poskytol žalovanému tak bezúročnú pôžičku, ako aj peňažný dar, považuje za poľutovaniahodné, že si žalovaný (namiesto poďakovania za podporu, ospravedlnenia za omeškание a úhrady príslušenstva pohľadávky) nárokuje na bezúročnosť pôžičky aj za takmer tri roky omeškания s jej riadnym splatením.

Nie je pravdou, že by právny zástupca žalobcu mal za cieľ poškodiť žalovaného a to ako morálne, tak aj finančne. Právny zástupca žalobcu je v zmysle zákona o advokácii povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné.

7.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP). Vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

8. Z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal odvolací súd zo zistení súdu prvej inštancie a predanú vec považoval za rozhodujúce, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 26.6.2013 písomnú zmluvu o pôžičke, podľa ktorej žalobca žalovanému požičal 3.000,- eur, ktorú istinu sa žalovaný zaviazal žalobcovi vrátiť najneskôr dňa 31.12.2013. Zmluvné strany sa v článku IV, bod 3.2 tejto zmluvy dohodli, že

zmluvu je možné meniť, doplniť iba po vzájomnej dohode oboch zmluvných strán, písomným dodatkom, podpísaným oboma zmluvnými stranami. Žalovaný požičkanú istinu žalobcovi vrátil dňa 23.8.2016.

9. Žalovaný nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že počnúc dňom 1.1.2013 sa dostal s plnením svojej povinnosti do omeškania, v dôsledku čoho je žalobca oprávnený od neho žiadať úrok z omeškania, keď žalovaný tvrdí, že doba splatnosti bola zmenená do 26.6.2016, na čom sa dohodol so synom žalobcu, ktorý v tejto veci s ním v mene žalobcu komunikoval.

10. Dôsledky nedodržania formy právneho úkonu upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 40 odsek 1, 2, podľa ktorého, ak právny úkon nebol urobený vo forme ktorú vyžaduje dohoda účastníkov je neplatný. Písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne. Zmena zmluvy vyžaduje návrh zmluvy a jej akceptáciu, čo sú dva jednostranné úkony, zhodujúce sa v obsahu. Uvedené platí aj v podmienkach danej veci, pretože zmluva o pôžičke bola uzavretá písomne, odhladnuc od toho, že strany sporu si písomnú formu akejkoľvek zmeny zmluvy aj vzájomne dojednali. V konaní pred súdom prvej inštancie žalovaným navrhnuté dôkazy len v rozsahu mailovej komunikácie žalovaného a syna žalobcu (č. I. spisu - 57 - 68), respektíve informácie, ktoré z nich vyplývajú nevyvracajú pravdivosť tvrdenia žalobcu, podľa ktorého mal žalovaný pôžičku vrátiť do 31.12.2012, tak ako to bolo dojednané v písomnej zmluve o pôžičke zo 26.6.2013 a spoľahlivo z nich nevyplýva ani tvrdenie žalovaného o platnom zastúpení žalobcu, synom V. H. S.. Tieto mailové správy zaznamenávajú počnúc dňom 25.1.2016 komunikáciu o predložení návrhu dohody o pristúpení V. V. k záväzku zo zmluvy o pôžičke zo dňa 22.1.2016, ktorá aj podľa obsahu tohto návrhu mala byť vrátená do 31.12.2013. V. V. s predmetným návrhom nesúhlasil, dňa 26.6.2016 prisľúbil, že pôžičku (označuje ju ako faktúru) zaplatí do 15.7., ktorý termín žalovaný nedodrжал, pretože dňa 2.8.2016 žalovaný oznamuje, že v nedeľu uplynul ďalší termín na zaplatenie dlhu voči jeho rodičom, ktorý žalovaný stanovil na 31.7., peniaze ale neprišli, dlh chce však čo najskôr zaplatiť. Predmetný dôkaz žalovaného nie je spôsobilý preukázať pravdivosť jeho tvrdenia, že mal právo pôžičku po vzájomnej dohode s veriteľom vrátiť v inej lehote ako do 31.12.2012, pretože skutkové zistenia, ktoré z predloženej mailovej komunikácie vyplývajú pre takýto záver nedávajú oporu.

11. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predniesť a predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Strany sporu môžu prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie vo veci končí. Žalovaný bol teda povinný predniesť prostriedky procesnej obrany v konaní pred súdom prvej inštancie. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, iba za podmienok vyslovených v ustanovení § 366 CSP. Odvolací súd je totiž viazaný stavom veci tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov uvedených v § 366 CSP, teda keď pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Nemožnosťou predloženia prostriedku procesnej obrany treba rozumieť situáciu, kedy strana sporu nemohla bez svojej viny prostriedky procesnej obrany označiť alebo predložiť, pretože o nich nevedela a ani inak z procesného hľadiska nezavinila nevyužitie svojho práva. V danom prípade žalovanému v uplatnení návrhu dôkazu výsluchom svedkov nič nebránilo, o možnosti uplatnenia prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku do času vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania bol zo strany súdu prvej inštancie riadne poučený (č. I. spisu 53, 74 v spojení s č. I. 72), preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodoval podľa skutkového stavu tak, ako bol tento do času vyhlásenia skončenia dokazovania vo veci ustálený a odvolací súd na dôkazy uplatnené v odvolacom konaní prihliadnúť nemohol.

12. Za takéhoto stavu je potom správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca má právo na úrok z omeškania z istiny pôžičky odo dňa 1.1.2013, čo bol deň splatnosti pôžičky do 23.8.2016, kedy bola pôžička vrátená, pretože existencia inej právnej skutočnosti, ktorá by mohla spôsobiť zmenu alebo zánik

tohto práva nebola zo strany žalovaného preukázaná. Úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ) a sú jedným z právnych následkov omeškania dlžníka so splnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 OZ). Tento následok spočíva v tom, že dlžník musí veriteľovi okrem samotného plnenia (istiny) poskytnúť tiež právnym predpisom (Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z.) určené percentá z tej časti peňažného dlhu, s ktorou je v omeškani. Predmet sporu vymedzil žalobca v žalobe zo dňa 26.4.2016, ktorou si proti žalovanému uplatnil nielen zaplataenie istiny pôžičky, ale aj úrok z omeškania. Späťvzatie žaloby sa považuje za čiastočné vtedy, ak sa nevzťahuje na celý predmet sporu. Keďže predmetom sporu bola peňažná pohľadávka, nič nebránilo tomu, aby po čiastočnom späťvzati žaloby zostalo predmetom sporu už iba príslušenstvo, ktoré žalovaný spolu s istinou žalobcovi nezaplátil.

13. Rovnako je správny aj záver súdu prvej inštancie, keď v rozsudku, ktorým prejednávánú vec skončil, rozhodol výlučne len o nároku na náhradu trov konania a nie aj o konkrétnej výške trov žalobcu. Postup súdu prvej inštancie má oporu v ustanovení § 262 odsek 1 CSP. Civilný sporový poriadok rozdeľuje totiž rozhodovanie o trovách konania do dvoch samostatných fáz. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Druhá fáza má právny základ v ustanovení § 262 odsek 2 CSP a je ňou rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci. Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť v zmysle § 239 a nasledujúce CSP, o ktorej rozhodne sudca súdu prvej inštancie. Z podania žalobcu zo dňa 20.10.2016 (č. I. spisu - 51) vyplýva, že žalobca z dôvodu zaplataenia žalovanej istiny po začatí konania na predmete sporu v tejto časti už netrval a súd prvej inštancie preto správne konanie v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi istinu 3.000,- eur zastavil. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania, ktoré bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby, postupuje súd podľa § 256 ods. 1 CSP v zmysle zásady zodpovednosti za procesné zavinenie zastavenia konania. Ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách. Žalobca žalobu zobral späť pre správanie žalovaného, spočívajúce v úhrade žalovanej istiny po začatí konania, preto je potrebné konštatovať, že to bol žalovaný, kto procesne zavinil zastavenie konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov meritórneho konania postupuje súd podľa § 255 odsek 1 CSP v zmysle zásady procesného úspechu v spore. Procesný úspech v plnom rozsahu na strane žalobcu znamená stav, pri ktorom súd v plnom rozsahu vyhovel jeho návrhu vo veci a vydá rozsudok v súlade s navrhovaným petitom. Rozhodovanie podľa § 255 CSP je založené na zásadách, že a) strane sporu, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná plnú náhradu trov konania proti strane sporu, ktorá vo veci úspech nemala (ods. 1), b) strane sporu, ktorá mala vo veci prevažný úspech, súd prizná pomernú časť trov konania, a ak bol úspech a neúspech oboch strán sporu rovnaký, súd rozhodne, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania (ods. 2). Keďže súd prvej inštancie žalobe žalobcu aj v zostávajúcom predmete sporu, po úkone čiastočného späťvzatia žaloby vyhovel, plnému úspechu žalobcu v spore korešponduje aj plný nárok na náhradu trov konania z tejto časti predmetu sporu.

14. Neobstojí ani argumentácia žalovaného, že jeho zástupca, ktorý zastúpenie prevzal dňa 9.2.2017, čo je deň pred termínom vo veci nariadeného pojednávania (č. I. spisu - 75-78), nemal dostatok času na oboznámenie sa s predmetnou vecou. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že samotnému žalovanému bol zo strany súdu prvej inštancie poskytnutý dostatočný priestor na prezentáciu všetkých dostupných prostriedkov procesnej obrany. Predvolanie na pojednávanie nariadené na 10.2.2017 žalovaný prevzal dňa 30.1.2017. Žalovaný netvrdil žiaden objektívny dôvod, ktorý by mu bránil zvoliť si zástupcu v súdnej veci skôr, a preto v konaní pred súdom prvej inštancie nemohlo dôjsť v odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

15. Odvolací súd neprihliadol ani na odvolaciu námietku spočívajúcu v údajnej zaujatosti na súde prvej inštancie vo veci rozhodujúcej sudkyne Q.. V. S.. Námietka zaujatosti mohla byť účinne uplatnená len do siedmych dní, odkedy sa žalovaný o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený dozvedel. Z obsahu námietky je zrejmé, že žalovaný vedomosť o dôvode, od ktorého odvodzuje zaujatosť sudkyne získal po skončení pojednávania dňa 10.2.2017. Námietku zaujatosti sudkyne žalovaný predniesol až v odvolaní zo dňa 24.3.2017, teda po uplynutí sedemdňovej lehoty. Na oneskorene uplatnenú námietku sa v zmysle § 53 odsek 1 CSP neprihliada.

16. O vrátení súdneho poplatku, pokiaľ sú pre takýto postup splnené podmienky vyplývajúce zo zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, rozhoduje súd z úradnej povinnosti.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).